

## Chương 53

### Trở Lại Võ Lâm

**B**

a ngày qua Lâm Tứ chỉ là một cái xác biết thở, chẳng động đậy cục cựa hay nhúc nhích. Tất cả những chưởng môn võ lâm đi tới đi lui lo lắng vô cùng.

Tuệ Giác đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật... Bần tăng những tưởng đầu Lâm Tứ thiếu hiệp thụ nạp chân nguyên của chúng ta sẽ có thể đối kháng với Mạn Kinh Hồng nhưng không ngờ rơi vào tình trạng này.

Lão tăng thiếu lâm lắc đầu:

- Lâm thí chủ đã vì Thiếu Lâm chịu đựng đến giới hạn cuối cùng. Nếu không Kinh Hồng sẽ làm chủ Thiếu Lâm Tự. Chư vị chưởng môn, chúng ta phải tính sao bây giờ?

Mọi người chỉ biết im lặng cúi đầu. Họ nhìn về phía tràng kỷ. Niềm hy vọng cuối cùng của võ lâm là Lâm Tứ giờ chẳng khác nào xác chết thoi thóp.

Bất giác ai cũng lắc đầu ngao ngán.

Tuyệt Diệt Sư Thái buông tiếng thở dài rồi nói:

- Quan Thế Âm Bồ Tát... Chẳng lẽ chúng ta ngồi đây khoanh tay chờ chết sao?

- A Di Đà Phật... Chúng ta còn không quá ba tháng để tìm cách hóa giải Cửu Chuyển Âm Ma Công... Nhưng giờ thì chẳng tìm được phương cách gì.

Đại sư nhìn lại tràng kỷ nơi Lâm Tứ nằm. Bất giác lão tăng Thiếu Lâm thấy tay Lâm Tứ nhấc động, rồi y rên khẽ:

- Nước...

Lão tăng hồi hải bước đến đỡ Lâm Tứ:

- A Di Đà Phật... Lâm thí chủ... Lâm thí chủ...

Lâm Tứ từ từ hé mắt:

- Đại sư... nước... nước... Khát nước lắm rồi.

Lão tăng hồi hải nói:

- Nước... Nước...

Những vị chưởng môn cuống quýt hẳn lên. Tuyệt Diệt Sư Thái vội bê cả bình trà đem đến trường kỷ. Lâm Tứ hé miệng thì thảo nói:

- Nước...

Tuệ Giác đại sư đỡ y ngồi xuống ghế rồi trút nước trà vào miệng Lâm Tứ. Gã uống nước ừng ực như thể đã bị khát lâu ngày. Lâm Tứ thở phào một tiếng, chồm ngang, ới òng ọc.

Y ới một lúc, thì toàn thân vã mồ hôi.

Lâm Tứ nhìn lại Tuệ Giác đại sư:

- Bây giờ đến rượu... rượu đem vào nhanh lên.

Tuệ Giác đại sư nhìn lại những vị chưởng môn:

- Đem rượu vào...

Tri tăng đường Tuệ Hiến nói:

- Trong chùa làm gì có rượu?

Hàn Văn Vũ Dương vội lấy bầu rượu đeo bên hông đưa cho Tuệ Giác đại sư.

- Phương trượng, lão phu còn một can rượu.

Thộp lấy bầu rượu của Hàn Văn Vũ Dương, Tuệ Tĩnh đại sư trút vào miệng Lâm Tứ. Gã uống ừng ực, rồi buông thẳng tay, thở hì hì.

Nhìn Tuệ Giác đại sư, Lâm Tứ nói:

- Vậy là vẫn bồi chưa chết.

Tuệ Giác đại sư vội niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, Lâm thí chủ vẫn còn sống.

Lâm Tứ buông một tiếng thở phào:

- Thế mà khi mê man, vẫn bồi thấy được Công Tôn Thúc Hà và Tuyết Lan, những tưởng đầu mình đã xuống a tỳ gặp họ rồi.

Lâm Tứ vừa nói vừa nắm tay Tuệ Giác đại sư. Bất ngờ gã véo mạnh một cái.

Tuệ Giác đại sư nhăn mặt niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lâm Tứ hỏi:

- Đại sư có thấy đau không?

- Tất nhiên là đau rồi.

- Vậy là chắc chắn rồi.

Lâm thí chủ muốn nói gì?

- Văn bối vẫn còn sống, đại sư vẫn còn sống và tất nhiên các vị trưởng tôn kia vẫn còn sống.

- A Di Đà Phật... Lão nạp đã nói rồi, chúng ta còn sống. Lâm thí chủ giờ thấy trong người thế nào?

Lâm Tứ thả chân xuống chiếc chõng tre, lắc đầu:

- Rã rượi.

- Nghĩa là sao?

- Tất cả kinh lạc trong nội thể của văn bối những tưởng đã giãn hẳn chỉ chực đứt đoạn thôi. Còn lục phủ ngũ tạng những tưởng lộn cả lên rồi.

- A Di Đà Phật... Tất cả Tuyệt Liên sâm của bốn tự đều trút cả vào Lâm thí chủ. Thế mà vẫn không làm cho người tỉnh lại. Thí chủ đã mê man suốt ba ngày, tưởng đâu...

Lâm Tứ khoát tay:

- Đại sư đừng nói gở... Dù sao thì văn bối cũng tỉnh lại rồi.

Tuyệt Diệt Sư Thái nói:

- Lâm thiếu hiệp... Giao thủ với Mạn Kinh Hồng, Lâm thiếu hiệp cảm thấy như nào?

- Văn bối chỉ có thể nói được mỗi một câu “khủng khiếp”.

Tất cả nội lực của chúng tôi dồn vào thiếu hiệp vẫn không đủ giúp thiếu hiệp trở thành đối thủ ngang tài ngang sức của Mạn Kinh Hồng?

- Mới giao với hắn một chưởng thôi, Lâm Tứ đã tự đoán mình chết chắc vào tay Kinh Hồng rồi, nhưng đến chưởng thứ hai thì dồn toàn bộ nội lực tu vi của bản thân vừa tiếp nhận của các vị trưởng tôn, thế mà tại hạ có cảm tưởng chỉ trong thời gian khắc ngắn nữa thôi sẽ gặp ngay diêm chúa...

Nếu Kinh Hồng phát hiện ra điều đó thì Lâm Tứ không làm tổn hao Tuyệt Liên sâm của Thiếu Lâm Tự.

- A Di Đà Phật... Lâm thí chủ.

Nhìn Tuệ Giác đại sư, Lâm Tứ từ tốn nói:

- Vãn bối nói thật đấy. Hóa ra Kinh Hồng lại bị vãn bối qua mặt khi vãn bối quyết định dẫn đến một bộ thách thức gã...

Lại quệt mũi, Lâm Tứ nói:

- Hóa ra đi tìm cái chết mà lại được sống... Thế mới là kỳ tích chứ?

- A Di Đà Phật... Thiện tai... Thiện tai... Chỉ có Lâm thí chủ mới khả dĩ làm được điều đó.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ nhìn qua tất cả mọi người:

- Giờ thì đại sư và các vị trưởng tôn tính sao đây?

Trong khi Tuệ Giác đại sư niệm Phật hiệu thì mọi người chỉ biết lắc đầu thở dài, tiếng thở ra của họ nghe thật ngao ngán và nản lòng.

Tuệ Giác đại sư nói:

- A Di Đà Phật... Giờ thì chẳng còn phương cách nào để khắc chế Tiên Thiên giáo chủ Mạn Kinh Hồng... Tất cả đều hết hy vọng rồi.

Tuyệt Diệt Sư Thái lên tiếng:

- Đây có lẽ là ý trời muốn trừng phạt võ lâm Trung Nguyên. Giờ thì chúng ta chỉ còn biết chờ đợi... Chờ đợi chết và lão diêm vương gạch tên Mạn Kinh Hồng mà thôi.

Lâm Tứ quệt mũi chắc lưỡi nói:

- Cũng chưa hẳn như vậy... Đôi khi Thiện bất dung gian, hẳn bị trúng phong hàn mà chết không chừng.

Đang ủ rũ, nhưng mọi người nghe Lâm Tứ nói đồng phá lên cười.

Lâm Tứ cười theo họ.

Tuệ Giác đại sư niệm Phật hiệu:

- Lâm thiếu hiệp có thể tạo ra ngọn phong hàn bắt Mạn Kinh Hồng trúng phong à?

Đôi chân mày của Lâm Tứ nheo lại:

- Đại sư nói có lý đấy.

- A Di Đà Phật... Bần tăng chỉ nói vui thôi.

- Ý... Có thể lắm chứ? ... Tại sao chúng ta không làm được điều đó?

Lâm Tứ uể oải đứng lên. Y bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên Thiếu Lâm Tự, lầm nhảm nói:

- Mạn Kinh Hồng phải trúng phong hàn thôi.

Hán Văn Vũ Dương bước đến sau lưng Lâm Tứ:

- Lâm thiếu hiệp... Chưởng kinh của Lâm thiếu hiệp còn chẳng làm gì được gã thì một ngọn phong hàn chẳng thể nào xâm nhập được vào gã đâu.

Lâm Tứ quay ngoắt lại:

- Văn bối nói là nói như thế... Nhưng chư vị chưởng môn nghĩ xem... Âu Dương Đình còn bị trời tru đất diệt... phải thụ án xử trảm và lăng trì thì Mạn Kinh Hồng đâu thể nào trường sinh bất tử. Tại hạ cần phải biết hồi đó, Tiên đế đã dụng phương cách gì khắc chế Âu Dương Đình?

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Lâm Tứ thất vọng:

- Các vị là trưởng tôn Thiếu Lâm mà không biết à?

Tuệ Giác đại sư niệm Phật hiệu rồi đáp lại Lâm Tứ:

Mặc dù là trưởng tôn võ lâm nhưng võ lâm và triều đình từ trước trăm năm nay, chẳng khi nào chung thuyền với nhau. Tiên đế ra tay dùng cách gì để khắc chế Âu Dương Đình chỉ có thể lưu lại trong tàng thư của nội cung. Đâu ai có thể biết được.

Lâm Tứ hỏi:

- Thế ai có thể vào được nội cung nào?

Mọi người cúi mặt xuống. Nhưng khi họ ngẩng lên thì tất cả đều nhìn vào Lâm Tứ.

Nhận được tất cả ánh mắt của các vị trưởng tôn võ lâm, Lâm Tứ nhăn mặt, quệt mũi nói:

- Tại hạ biết người nào rồi...

Tuệ Giác đại sư nói:

- A Di Đà Phật... Kỳ tài võ lâm ngàn năm có một... Người đó chính là...

Lâm Tứ khoát tay cướp lời của Tuệ Giác đại sư.

- Thôi thôi... Văn bối biết người đó rồi... Đại sư đừng có nói tên văn bối ra. Kỳ tài như Lâm Tứ thì chẳng có ai dám nhận đâu. Tại hạ sẽ nhận nhiệm vụ này, nhưng muốn thỉnh cầu chư vị chưông môn một chuyện.

Mọi người đồng thanh lên tiếng.

- Lâm thiếu hiệp cứ nói.

Lâm Tứ nghiêm giọng:

- Mở đại hội Long Hoa.

Mọi người cứ như nghe nhầm, buột miệng lặp lại câu nói của y:

- Mở đại hội Long Hoa?

Lâm Tứ gật đầu:

- Đúng... Phải mở đại hội Long Hoa, và ngay bây giờ phát thiệp cho tất cả các hào kiệt trong võ lâm.

Hàn Văn Vũ Dương lên tiếng:

- Lâm thiếu hiệp nghĩ sao lại mở đại hội Long Hoa? Mở đại hội Long Hoa là bầu chọn Minh chủ. Lúc này bầu chọn võ lâm Minh chủ thì chắc chắn Tiên Thiên giáo chủ sẽ đoạt chắc rồi.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Thì tại hạ cũng có ý như vậy mà...

- A Di Đà Phật... Thí chủ... Đây là chuyện vô cùng hệ trọng không thể quyết định bừa bãi được.

Nhìn thẳng vào Tuệ Giác đại sư, Lâm Tứ nói:

- Phải làm như vậy thôi nếu như chư vị chưông môn muốn hòa giải kiếp họa Cửu Chuyển Âm Ma Công.

Tuyệt Diệt Sư Thái nói:

- Thí chủ có thể nói rõ ý của thí chủ được không?

Lâm Tứ quệt mũi nói:

- Khi Kinh Hồng giao thủ với văn bối hai chiều, tất hẩn nghĩ Lâm Tứ đã gặp được kỳ tích. Nay võ lâm lại mở hội Long Hoa, tất y càng tin hơn mà tập trung vào lo đại hội Long Hoa đó. Một khi Kinh Hồng lo đại cuộc thì văn bối hẩn có đủ thời gian và cơ hội để xâm nhập nội cung.



- A Di Đà Phật... Quả là ý hay... Nhưng nếu như Mạn Kinh Hồng trở thành võ lâm minh chủ thì sao?

Lâm Tứ cười mỉm rồi nói:

- Còn sao nữa... Chư vị chưong môn chịu khó hành đại lễ hấn chứ có sao đâu?

- Như vậy... Chúng ta... đã tự hủy hoại thanh danh của mình rồi.

Lâm Tứ nhìn Hàn Văn Vũ Dương nghiêm giọng nói:

- Nếu Hàn đại hiệp giao thủ với hấn mới biết thanh danh chả là cái gì cả. Hiện tại, chúng ta chỉ có hai sự lựa chọn duy nhất, một là tiêu diệt Tiên Thiên giáo chủ, hai là chết. Chỉ có hai sự lựa chọn đó thôi, chư vị chưong môn quyết định.

- A Di Đà Phật, bản tăng sẽ nghe theo lời thí chủ.

- Nghe theo lời vãn bối thì Thiếu Lâm sẽ bị Mạn Kinh Hồng thôn tóm đấy.

- A Di Đà Phật... Bản tăng không còn sự lựa chọn nào khác.

Lâm Tứ nhìn lại những người khác.

Họ nhìn trả lại y và buông miệng thở dài. Lâm Tứ hỏi:

- Các vị trưởng tôn?

Tuyệt Diệt Sư Thái nói:

- Thiếu lâm đã quyết định xem như tất cả chúng tôi đã quyết định.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Chư vị chưong môn cứ yên tâm... Ngay cả Thiên tử kia mặc dù ở trên ngôi cửu đỉnh nhưng bất nhân tâm cũng sẽ bị truất phế như thường chứ đừng nói đến chức danh minh chủ võ lâm. Nhưng lần này các vị trưởng tôn phải hạ mình nhún nhường Mạn Kinh Hồng, âu đó cũng là sự hy sinh của các vị.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Tất cả những gì đã bàn tính thì đã tính rồi, giờ tại hạ cáo từ.

- A Di Đà Phật... Lão nạp không dám... không dám...

- Nếu vậy thì tất cả chúng ta phải tiến hành ngay. Ai lo phận sự của người ấy đó.

Lâm Tứ nói xong rảo bước ra ngoài Đại Hồng bảo điện, những người kia chỉ còn biết nhìn theo sau lưng chàng với niềm hy vọng mong manh. Ai cũng nặng trĩu một nỗi ủ rũ mà không nói ra thành lời.

Lâm Tứ rời Trung Sơn Thiếu Lâm Tự đi thẳng đến trấn Hàm Đan thì trời choạng vạng tối. Tạt vào một tửu điểm, phía trước có đôi tuấn mã sắc đen tuyền. Nhìn đôi tuấn mã, Lâm Tứ liếm mép với vẻ rất thèm thuồng rồi sải bước vào trong tửu điểm.

Lâm Tứ vô cùng bất ngờ khi thấy Trung Vân Ngọc ngồi chung với một gã giáo đầu, tuổi chỉ tạc ngoài hai mươi. Rặn ngay nụ cười giả lả, Lâm Tứ bước đến bàn Vân Ngọc.

Vân Ngọc ngẩng lên thấy Lâm Tứ, nàng reo lên:

- Lâm đại ca...

Như không dẫn được, Vân Ngọc ôm chầm lấy Lâm Tứ.

Lâm Tứ gỡ tay nàng:

- Đừng mừng quá khiến người ta cười muội muội đấy... Ở đây chứ không phải là phủ bộ Hình Thượng Thư đâu.

Lâm Tứ ngồi xuống bên nàng, thuận tay với lấy bầu rượu dốc chống tu một hơi dài. Y xuýt xoa nói:

- Sao muội đến đây?

Vân Ngọc lia nhanh mắt nhìn quanh các bàn khác rồi nhỏ giọng nói:

- Muội tính lên Thiếu Lâm Tự.

- Để làm gì?

- Sư phụ của muội đang ở trên Thiếu Lâm... Huynh không hay tin gì hết sao?

Lâm Tứ lắc đầu:

- Không...

- Tiên Thiên Giáo của Mạn Kinh Hồng giờ gần như làm chủ cả võ lâm.

- Tất nhiên rồi... Trên võ lâm giờ đâu còn ai sánh bằng với Mạn Kinh Hồng ngoại trừ một người.

- Huynh muốn nói đến Thiếu Lâm Tự?

Lâm Tứ lắc đầu:



- Không phải Thiếu Lâm đâu... Mà là huynh đó.

Mọi con mắt đều dồn về Lâm Tứ.

Lâm Tứ đặt tay lên vai Vân Ngọc:

- Muội không phải lên Thiếu Lâm nữa... Huynh mới từ trên Thiếu Lâm xuống đây.

- Giờ thì huynh đi đâu?

Lâm Tứ nắm tay Vân Ngọc:

- Đi cùng với muội.

Nhìn qua gã giáo đầu:

- Huynh đài hãn không phiền lòng cho tại hạ mượn con tuấn mã của huynh đài để đi cùng với Vân Ngọc muội muội chứ?

Gã giáo đầu nhìn qua Vân Ngọc.

Vân Ngọc nói:

- Đây là Cửu Bạch... Tôn giáo đầu của Phủ Thượng thư bộ Hình.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Hân hạnh gặp được huynh đài.

Lâm Tứ vừa ôm quyền vừa thuận tay nhón lấy một chiếc dĩa. Y nói tiếp:

- Tại hạ là Lâm Tứ... Hãn huynh đài đã biết cái tên đó bởi nó đã được bộ hình đại nhân dán cáo thị truy nã khắp mọi nơi, và mới chỉ rút lại cáo thị đó mới đây thôi.

Cửu Bạch ôm quyền đáp lễ:

- Bốn giáo đầu có nghe tên của túc hạ.

Lời nói còn đọng trên miệng gã, bất ngờ Lâm Tứ thi triển ám tiễn bằng chiếc dĩa tre. Chiếc dĩa tre bắn ra khỏi bản thủ của Lâm Tứ, xẹt ngang mang tai Cửu Bạch mà gã chẳng có chút phản ứng gì. Chiếc dĩa ghim vào tay một gã đại hán ngồi ngay sau lưng Cửu Bạch.

Gã rú lên một tiếng:

- Ối...

Hai gã đại hán ngồi chung với gã đó bật đứng lên. Lâm Tứ nhìn họ:

- Ba người nghe đủ rồi đó... Về báo với Kiều Công Tùng bang chủ đừng có lẻo đẻo theo Lâm Tứ nữa... Nếu không tại hạ sẽ san bằng Tổng đàn Cái Bang, bắt chư vị phải tiếp tục cái nghề hành khất tội nghiệp đấy.

Hai gã đó nhìn Lâm Tứ.

Một gã miễn cưỡng nhổ chiếc đĩa ra khỏi bàn tay bằng hữu mình, rồi nói với gã kia:

- Chúng ta đi thôi.

Ba gã kia lẳng lẳng bỏ đi mà chẳng cần trả kim lượng. Lâm Tứ nhìn Vân Ngọc:

- Vân Ngọc... Muội thấy rồi đó... Tất cả đầu đầu cũng có tai mắt của Kiều bang chủ. Mà Kiều bang chủ lại là người của Tiên Thiên giáo. Chúng ta không tiện ở đây đàm đạo lâu, đi thôi.

Vân Ngọc gật đầu.

Lâm Tứ đứng lên nói với Cửu Bạch:

- Cửu giáo đầu miễn thứ cho tại hạ mượn con tuấn mã của giáo đầu chứ?

Vân Ngọc nói:

- Lâm huynh... Chúng ta có thể đi chung một con ngựa.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Không được đâu... Như vậy khi muốn đào thoát thì khó lắm. Cứ mỗi người một con, khi nào cần chạy thì huynh một hướng muội một hướng.

Nghe Lâm Tứ nói, mặt Cửu Bạch đành lại, y gần giọng nói:

- Đi cùng với tiểu thư Vân Ngọc mà túc hạ không bảo vệ tiểu thư lại nghĩ đến chuyện đào thoát thôi sao?

Lâm Tứ khoát tay:

- Nếu các hạ không biết chạy thì chết chắc rồi.

Lâm Tứ vừa nói vừa bất ngờ dựng cả chiếc bàn lên, hương qua bên phải. Hàng loạt phi tiễn rào rào cắm vào mặt bàn.

Dùng chiếc bàn làm mộc, Lâm Tứ nói với Vân Ngọc:

- Vân Ngọc muội muội... Chạy thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa nắm tay Vân Ngọc lướt ra ngoài. Y lắng nhẹ Vân Ngọc, nàng đã yên trên thớt ngựa.

Lâm Tứ quay tít chiếc bàn hứng lấy màn phi tiễn rào rào bắn tới rồi tung một chưởng đánh vào chiếc bàn đó. Mặt bàn vỡ tan nhưng lại biến thành những mũi ám khí rào rào hướng về phía bọn cung thủ.

Cùng với chưởng đó, Lâm Tứ phi thân lên thớt ngựa cạnh Vân Ngọc.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa rút trủy thủ dưới đế giày lia nhanh cắt hai sợi thừng buộc đôi tuấn mã, rồi cùng với Vân Ngọc lao nhanh về phía trong khi Cử Bạch còn lúng túng chẳng biết chạy hướng nào giữa vòng vây cao thủ Tiên Thiên giáo.

- o O o -